

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: United Energy, a.s.**, sídlem v Mostě, Teplárenská 2, IČ 27309959, zastoupeného Ing. Janem Čapkem, daňovým poradcem, sídlem v Praze, Karlovo náměstí 10, **proti žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 21.8.2012, č.j. 7080/12-1400-505479,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 21.8.2012, č.j. 7080/12-1400-505479, se **pro nezákonnost zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 26 958,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „původní žalovaný“) ze dne 21.8.2012, č.j. 7080/12-1400-505479, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Mostě (dále jen „správce daně“) ze dne 10.2.2012, č.j. 20544/12/206960506878, kterým byla žalobci vyměřena daň darovací ve výši

90 145 888,- Kč za povolenky na emise skleníkových plynů (dále jen „emisní povolenky“) podle § 6 odst. 8 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění účinném do 31.12.2013 (dále jen „zákon o trojdani“).

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o Finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ve spojení s ustanoveními § 5, § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o Finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

V žalobě žalobce uvedl, že v souladu s Národním alokačním plánem vydaným Českou republikou pro období 2008-2012 nabyl zdarma od Ministerstva životního prostředí emisní povolenky pro výrobu elektřiny. Na základě nové právní úpravy daně darovací přijaté s účinností od 1.1.2011 byl žalobci doručen shora uvedený platební výměr. Žalobce si je vědom nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, avšak tento nálezní nijak nemění názor žalobce, že napadené rozhodnutí je v rozporu s komunitárním právem, a to směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2003/87/ES, o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (dále jen „směrnice“). Tato směrnice stanoví povinnost členským státům pro období počínaje dnem 1.1.2008 přidělit alespoň 90% povolenek na emisi skleníkových plynů zdarma, a to v souladu s příslušným národním alokačním plánem. Národní alokační plán byl schválen Evropskou komisí a bez jejího předchozího souhlasu ho nelze měnit. Spornou právní úpravou daně darovací došlo k dodatečnému zdanění povolenek přidělených v souladu s Národním alokačním plánem. Tím zákonodárce dosáhl stejného účinku, k jakému by vedlo dodatečné uvalení povinnosti zaplatit za přidělené povolenky nebo dodatečné snížení počtu zdarma přidělených povolenek. Na podporu své argumentace poukázal na rozhodnutí Evropského soudního dvora ve věci Braathens Sverige AB (C-346/97) a nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 53/10, Pl. ÚS 19/04. Uvedená směrnice je pro Českou republiku závazná a každý orgán je povinen aplikovat komunitární právo přednostně před českým právem tehdy, pokud je český zákon v rozporu s právem komunitárním. V daném případě má směrnice bezprostřední účinek. S klíčovou námitkou žalobce ohledně rozporu s komunitárním právem se původní žalovaný vypořádal odkazem na odst. 20 nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, který ovšem rekapituluje vyjádření Ministerstva financí.

Původní žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále mimo jiné uvedl, že z obsahu zmiňovaného odst. 20 nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 je jednoznačně dovoditelné, že Ústavní soud z něho vycházel při tvorbě jednotlivých částí odůvodnění nálezu. Poukázal na to, že právní systém České republiky a vliv předmětného zákona na mezinárodní právo, který vlastně žalobce napadá, není předmětem daňového řízení. Správci daně nepřísluší posuzovat ústavní konformity právních předpisů, které jsou součástí právního řádu České republiky. Tuto problematiku v daném případě plně řeší nálezní Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Závěrem uvedl, že žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech.

V replice, doplnění žaloby ze dne 10.12.2012 a doplnění žaloby č. 2 ze dne 17.10.2013 žalobce setrval na dosavadním stanovisku a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 53/2009, rozsudky Krajského soudu v Praze sp. zn. 46 Af 6/2012,

47 Af 1/2012, a rozsudky Soudního dvora EU sp. zn. C-566/11, C-567/11, C-580/11, C-591/11, C-620/11 a C-640/11.

Nato reagoval žalovaný doplňujícím vyjádřením ze dne 6.12.2013 ve kterém poukázal na rozhodnutí ve věci C-566/11, z něhož dle jeho názoru vyplývá, že nic nebrání vnitrostátní úpravě zatížit převod bezplatně přidělených emisních povolenek podnikateli poplatkem, či jiným povinným rozpočtově určeným plněním takového podnikatele vůči státu. Evropský soudní dvůr tak nepřímou připustil i zavedení daně darovací.

K tomu žalobce ve vyjádření ze dne 17.12.2013 uvedl, že skutkové okolnosti případu C-566/11 jsou zcela odlišné od situace žalobce a z judikatury Evropského soudního dvora plyne závěr přesně opačný než dovozuje žalovaný.

Ve vyjádření ze dne 25.8.2015 poukázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Afs 6/2013, dle něhož by mělo být jeho žalobě vyhověno.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u původního žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce namítá, že právní úprava daně darovací zatěžující emisní polovenky je v rozporu s právem EU (komunitárním právem).

Podle § 6 odst. 8 zákona o trojdani předmětem daně darovací je bezúplatné nabytí povolenek na emise skleníkových plynů v letech 2011 a 2012 pro výrobu elektřiny v zařízení, které k 1. lednu 2005 nebo později vyrábělo elektřinu na prodej třetím osobám a ve kterém probíhá z činností, na které se vztahuje obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, pouze spalování paliv (dále jen „bezúplatně nabytá povolenka“) výrobcem elektřiny.

Podle § 7a odst. 1 a 2 zákona o trojdani základem daně darovací u bezúplatně nabytých povolenek je průměrná tržní hodnota povolenky na emise skleníkových plynů k 28. únoru příslušného kalendářního roku vynásobená počtem bezúplatně nabytých povolenek k výrobě elektřiny pro příslušný kalendářní rok. Průměrnou tržní hodnotu povolenky na emise skleníkových plynů k 28. únoru příslušného kalendářního roku zveřejní Ministerstvo životního prostředí způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Podle § 14a zákona o trojdani sazba daně darovací u bezúplatně nabytých povolenek činí 32 %.

V žalobou napadeném rozhodnutí původní žalovaný k námitkám rozporu právní úpravy s komunitárním právem poukázal na směrnici, která stanoví povinnost členským státům pro období počínaje dnem 1.1.2008 přidělit alespoň 90% povolenek zdarma v souladu s příslušným alokačním plánem, který byl vydán nařízením vlády č. 80/2008 Sb. Jedná se dle původního žalovaného o pouhý příslib nabytí povolenek provozovateli zařízení vypouštějících skleníkové plyny, a to za předpokladu splnění zákonem stanovených podmínek. Samotné nabytí emisních povolenek do majetku provozovatelů nastává každoročně okamžikem připsání konkrétního počtu povolenek na účty provozovatelů. Dále původní žalovaný poukázal na odst. 20 nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 s tím, že zdaněním bezúplatně nabytých povolenek nedochází k porušení jejich bezúplatnosti zaručené právním řádem České republiky a nedochází tím ani k porušování ustanovení směrnic EU. Rovněž nedochází ani ke snížení nebo jiné změně alokace povolenek schválených národním alokačním plánem. Dále poukázal na to, že zdanění bezplatně nabytých povolenek není v rozporu s právem Evropské unie, protože i jiné členské státy zdaňují bezplatně nabyté povolenky.

Za stěžejní pro pousouzení dané věci považuje soud rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.7.2015, sp. zn. 1 Afs 6/2013, www.nssoud.cz, který byl vydán v jiné věci na základě kasační stížnosti žalovaného (stěžovatele) poté, co se k věci vyjádřil i Soudní dvůr EU v řízení o předběžné otázce (rozsudek ŠKO-ENERGO ze dne 26.2.2015, C-43/14).

Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku (odst. 53-55, 68, 71, 74, 75, 76, 77-85) uvedl: „Z článku 10 směrnice 2003/87/ES i z rozsudku Soudního dvora tak plyne, že přidělení 10 % (počtu) povolenek mohlo být spojeno s určitou formou úplaty. Za úplatu je přitom třeba považovat nejen prodej povolenek za jejich tržní cenu (jak mylně uvažuje stěžovatel), ale také jakýkoliv poplatek související se samotným přidělením povolenky (viz odst. 18 rozsudku ve věci ŠKO-ENERGO), tj. i daň darovací, jejíž sazba činí 32 % z tržní hodnoty emisní povolenky. Bylo na členském státu, jakou formu a výši úplaty v případě 10 % emisních povolenek zvolí, či zda ponechá všechny povolenky zadarmo. Stále však musel respektovat požadavek směrnice, aby 90 % povolenek bylo přiděleno v pětiletém období počínajícím rokem 2008 zdarma, tedy bez jakékoliv úplaty. Směrnice umožnila členskému státu zpoplatnit (ať již tržní cenou či jakýmkoliv poplatkem) 10 % povolenek, nikoliv vybrat částku odpovídající tržní hodnotě 10 % přidělených povolenek. Tohoto výsledku však mohl členský stát dosáhnout prodejem 10 % povolenek. Tento přístup ovšem český zákonodárce nezvolil a pochopitelně ani zvolit nemohl, pokud přidělení části povolenek „zpoplatnil“ až v průběhu pětiletého období počínajícího rokem 2008, pro které v Národním alokačním plánu stanovil, že všechny povolenky (s výjimkou případně nespotřebovaných zbývajících povolenek z rezervy pro nové účastníky) budou rozděleny zdarma.

Zcela nepřipadná je v tomto kontextu argumentace stěžovatele, že zpoplatněno bylo pouze 32 % každé zdaněné povolenky, a zbylých 68 % zdaněné povolenky bylo přiděleno zdarma. Stěžovatel tak simuluje situaci, kdy bylo méně než 10 % povolenek 100 % zdaněno, tj. jakoby prodáno za tržní cenu. Zdaněnou povolenku ovšem nelze dělit na část zpoplatněnou a část přidělenou zdarma. Rozhodující je, zda bylo reálně možno získat 90 % z počtu povolenek bez jakékoliv úplaty, resp. bez nutnosti následně uhradit darovací daň. Není přitom

relevantní posuzovat, zda byla celková státem vybraná částka větší či menší nežli 10 % tržní hodnoty rozdělených povolenek.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že dani darovací mohlo být podrobena pouze 10 % (kusů) přidělených povolenek v dotčeném odvětví.

...Rozsudek Soudního dvora ve věci ŠKO-ENERGO je třeba vyložit a aplikovat tak, že daň darovací z bezúplatně nabytých emisních povolenek není v rozporu s článkem 10 směrnice 2003/87/ES, pokud počet zdaněných emisních povolenek nepřekročil hranici 10 % z celkového počtu povolenek rozdělených v odvětví energetiky (vymezeném v souladu přílohou I směrnice) v pětiletém období počínajícím rokem 2008.

... V posuzovaném případě tedy byly správní orgány i krajský soud povinny respektovat požadavky vyplývající ze směrnice 2003/87/ES, která upravovala předpoklady pro zpoplatnění emisních povolenek. Směrnice sice (na rozdíl např. od nařízení, u kterých se presumuje přímý účinek) zejména ukládají povinnost členským státům implementovat jejich ustanovení do vnitrostátního práva, nicméně v případě nesprávného provedení směrnice či zcela chybějící implementace musí nejen vnitrostátní soudy, ale i orgány veřejné moci respektovat působení směrnice - ať již v podobě přímého či nepřímého účinku (viz např. rozsudky Evropského soudního dvora ze dne 5. 10. 2004, ve spojených věcech C-397/01 až C-403/01, Pfeiffer, odst. 110, ze dne 4. 7. 2006, ve věci C-212/04, Adeneler, odst. 117).

... Stěžovatel se totiž nijak nezabýval možným nesouladem uplatnění daně darovací z bezúplatně nabytých emisních povolenek se směrnicí 2003/87/ES a konstatoval, že bylo nutno aplikovat český zákon o dani darovací bez ohledu na unijní právo.

... Stěžovatel bude v dalším řízení muset znovu posoudit oprávněnost žalobci vybrané daně darovací, přičemž bude vycházet ze závěrů Soudního dvora, podrobněji vyložených Nejvyšším správním soudem. Postup stěžovatele při novém projednání odvolání žalobce bude následující.

Nejprve stěžovatel zjistí, zda byla v odvětví energetiky, vymezeném podle přílohy I směrnice 2003/87/ES, v pětiletém období počínajícím rokem 2008 dodržena 10 % hranice pro přidělení emisních povolenek za úplatu. K tomu je ovšem třeba postavit najisto, kolik emisních povolenek bylo celkově za toto období podnikům se zařízeními spadajícími do oblasti energetiky (tj. spalovací zařízení o jmenovitém tepelném příkonu větším než 20 MW, s výjimkou zařízení pro spalování nebezpečných nebo komunálních odpadů, rafinerie minerálních olejů a koksovací pece) rozděleno, a dále jaký počet z těchto povolenek podléhal v letech 2011 a 2012 zdanění darovací daní.

Na základě spolehlivě zjištěných údajů o počtu rozdaných povolenek stěžovatel posoudí, zda byla v odvětví energetiky dodržena hranice 10 % pro úplatné přidělení emisních povolenek v pětiletém období počínající rokem 2008. Při výpočtu 10 % hranice bude stěžovatel vycházet z počtu zdaněných emisních povolenek, nikoliv z jejich hodnoty. Nebude tedy kalkulovat s tím, že bylo zpoplatněno pouze 32 % každé zdaněné povolenky, neboť tento jeho přístup neodpovídá ani smyslu článku 10 směrnice ani závěrům Soudního dvora v rozsudku ve věci ŠKO-ENERGO (viz výše body [53] až [59]).

Pokud bude počet zdaněných povolenek respektovat 10 % hranici z celkového počtu povolenek přidělených v odvětví energetiky, bude to svědčit o souladu české úpravy daně

darovací z bezúplatného nabytí povolenek s článkem 10 směrnice 2003/87/ES. V takovém případě by byla žalobci darovací daň vyměřena oprávněně.

Pokud by bylo v odvětví energetiky zdaněno nabytí více než 10 % emisních povolenek, bude stěžovatel muset dospět k závěru, že právní úprava daně darovací z bezúplatného nabytí emisních povolenek nebyla zcela v souladu s článkem 10 směrnice 2003/87/ES. Z odpovědi Soudního dvora na předběžnou otázku totiž vyplývá, že dani darovací, jako poplatku za přidělení emisní povolenky, mohlo podléhat maximálně 10 % povolenek rozdaných v pětiletém období v odvětví energetiky. Nabytí počtu emisních povolenek přesahujících 10 % hranici proto bylo zdaněno v rozporu s požadavky směrnice.

Z judikatury Soudního dvora jednoznačně vyplývá, že všechny orgány členského státu, včetně orgánů veřejné moci, jsou povinny vykládat vnitrostátní právo v souladu se směrnicemi vydanými Evropskou unií nebo aplikovat ustanovení směrnice přímo. V případě nesouladu vnitrostátního právního předpisu s požadavkem směrnice, jsou orgány povinny přednostně aplikovat směrnici, pokud jsou zároveň splněny podmínky přímého účinku směrnice. Cílem přímého účinku je nepřipustit, aby pochybením členského státu trpěla práva jednotlivců. Ti se proto v případě porušení svých práv mohou dovolat unijní úpravy před vnitrostátními orgány. Podmínky přímého účinku, jež byly definovány v rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 4. 12. 1974, ve věci C-41/74, van Duyn, jsou následující: 1) marné uplynutí lhůty pro transpozici a implementaci směrnice, 2) dostatečná přesnost a bezpodmínečnost dotyčného ustanovení, 3) přímou aplikací směrnice nedojde k uložení povinnosti jednotlivci.

V případě článku 10 směrnice 2003/87/ES byla jednoznačně splněna první a třetí podmínka přímého účinku, tedy uplynutí lhůty pro implementaci a transpozici směrnice a neuložení povinností jednotlivci její přímou aplikací. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že zároveň byl naplněn i předpoklad přesnosti a bezpodmínečnosti předmětného ustanovení. Článek 10 totiž jednoznačně stanovil povinnost členských států rozdělit alespoň 90 % emisních povolenek zdarma, a contrario umožnil 10 % povolenek přidělit za úplatu. Byl tak stanoven bezpodmínečný cíl, kterého musely členské státy v rámci svého uvážení při implementaci směrnice dosáhnout. Tento cíl byl ještě konkretizován Soudním dvorem v odpovědi na předběžnou otázku zdejšího soudu tak, že 10 % hranici je třeba posoudit v rámci dotčeného odvětví, v nyní posuzovaném případě v odvětví energetiky.

Pokud by členský stát podrobil dani větší počet emisních povolenek, než mu umožňoval článek 10 směrnice, bylo by nutno respektovat přímý účinek směrnice a zákon o dani darovací v rozsahu, ve kterém podrobuje dani počet povolenek přesahujících stanovenou 10 % hranici, neaplikovat.

Dále je nutno posoudit, jak by se případné pochybení českého zákonodárce projevilo v konkrétní věci žalobce, respektive jakým způsobem by měl být aplikován zákon o dani darovací na jednotlivce tak, aby byl dodržen požadavek článku 10 směrnice. Samozřejmě není možné určit, zda žalobcovy zdaněné povolenky spadaly do 10 % oprávněně zdaněných povolenek, nebo již představovaly povolenky přesahující povolenou hranici zpoplatnění. Nelze totiž připustit, aby pochybení zákonodárce spočívající v nedodržení požadavku směrnice dopadalo na jednotlivé subjekty podrobené dani darovací nerovnoměrně. Při aplikaci přímého účinku směrnice je tak nutno respektovat zásadu rovnosti, která je obecným právním principem v rovině vnitrostátní i unijní (viz hlava III Listiny základních práv Evropské unie). Pokud článek 10 směrnice stanovoval určité početní omezení pro zpoplatnění emisních

povolenek, které by stát při zavedení daně darovací nedodržel, musel by správní orgán při interpretaci předmětného vnitrostátního ustanovení zákona o dani darovací - respektive jeho části neodporující cíli směrnice – respektovat zásadu rovnosti (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 2. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 29/11, 147/2012 Sb., N 34/64 SbNU 361).

Ve směrnici 2003/87/ES je zásada rovnosti specifikována v příloze III bodě 5, který uvádí, že při přidělování povolenek nemá docházet k nedůvodnému upřednostňování některých podniků nebo činností (k tomu viz podrobně body [56] až [67] tohoto rozsudku). Neoprávněné zdanění emisních povolenek členským státem by tak nemělo nedůvodně dopadat na některé subjekty více než na jiné.

Při respektování zásady rovnosti je proto nutno dodržení hranice 10 % pro úplatné rozdělení emisních povolenek (v případě, že došlo k překročení 10 % hranice v rámci odvětví energetiky) posuzovat individuálně, tedy samostatně u každého dotčeného subjektu. Stěžovatel bude muset zjistit počet žalobci celkově přidělených povolenek v pětiletém období počínajícím rokem 2008 a vypočítat, zda počet jemu zdaněných povolenek nepřesáhl 10 %. Pokud bylo žalobci zdaněno více než 10 % jemu přidělených povolenek, počet povolenek přesahujících tuto hranici byl podroben dani neoprávněně, v rozporu s cílem článku 10 směrnice 2003/87/ES. Tento případně zjištěný rozdíl na uhrazené dani však nemůže státu náležet.“

V dané věci je klíčovou otázkou, zda český zákonodárce respektoval hranici 10 % pro přidělení emisních povolenek za úplatu. Tato úvaha je nutná k vlastnímu závěru o souladnosti zákona o trojdani v části týkající se zdanění emisních povolenek a v případné neaplikovatelnosti ustanovení jsooucích v rozporu s právem EU. Soud se ztotožňuje se žalobcem mimo jiné i v tom, že v odst. 20 nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 nejsou obsaženy závěry Ústavního soudu, ale vyjádření Ministerstva financí. V daném případě je zjevné, že se původní žalovaný v podstatě nezabýval tím, zda byly naplněny požadavky směrnice a zda právní úprava zdanění odpovídá požadavkům práva EU. Ve shora uvedených intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu se bude muset žalovaný nejprve zabývat možným nesouladem uplatnění daně darovací z bezúplatně nabytých emisních povolenek se směrnici. Žalovaný rovněž v případě souladnosti české právní úpravy s právem EU bude muset zjistit počet žalobci celkově přidělených povolenek v pětiletém období počínajícím rokem 2008 a vypočítat, zda počet jemu zdaněných povolenek nepřesáhl 10 %. Pokud bylo žalobci zdaněno více než 10 % jemu přidělených povolenek, počet povolenek přesahujících tuto hranici byl podroben dani neoprávněně, v rozporu s cílem článku 10 směrnice. V tomto směru je zřejmé, že skutkový stav zjištěný ve věci je nutno doplnit o zásadní skutková zjištění.

Ze shora uvedeného vyplývá, že původní žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje zásadní doplnění, a proto soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem shora vysloveným v dalším řízení vázán. Vzhledem k tomu, že není vyloučeno, že platební výměr ve věci byl vydán zákonně a po vrácení věci do daňového řízení je nutno v tomto pokračovat, nepřikročil soud i ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí – platebního výměru ze dne 10.2.2012, č.j. 20544/12/206960506878 (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.4.2009, sp. zn. 8 Afs 15/2007, www.nssoud.cz).

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 26 958,- Kč, která se skládá z částky 3 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 8 400,- Kč za 4 úkony právní služby po 2 100,- Kč poskytnuté zástupcem Ing. Janem Čapkem [převzetí věci, podání žaloby, replika, doplnění žaloby podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31.12.2012], z částky 1 200,- Kč za s tím související čtyři paušály po 300,- Kč. Dále z částky 9 300,- Kč za 3 úkony právní služby po 3 100,- Kč poskytnuté zástupcem Ing. Janem Čapkem [doplnění žaloby č. 2, dvě vyjádření, podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1.1.2013], z částky 900,- Kč za s tím související tři paušály po 300,- Kč a z částky 4 158,- Kč odpovídající DPH z částek mimo soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 7. října 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová